

РЕШЕНИЕ

№ 1085

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 107-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛОРА М. МИТАНКИНА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от ЛОРА М. МИТАНКИНА Административно наказателно дело № 20231110208315 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.58д и следващите от Закон за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Т. А. Т. срещу наказателно постановление № 22-4332-007326, издадено от началник група в ОПП-СДВР, с което на Т. А. Т., ЕГН ***** са наложени следните административни наказания: на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 37, ал. 2 ЗДвП и на основание чл.177, ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата, подадена чрез адв. М. М., се излагат доводи за отмяна на оспореното наказателно постановление в неговата цялост. Сочи се, че възприетият механизъм на реализиране на деянието не съответства на обективната истина. Изтъква се, че фактологията е възпроизведена единствено върху сведенията на другия участник в ПТП, който се явява и пряко заинтересован от изхода на настоящото производство. Навеждат се доводи за несъответствие между словесното описание на нарушението и неговата правна квалификация, довело и до погрешно прилагане и на санкционната разпоредба. Допълва се, че в описанието на нарушението по пункт I не се изведени всички съществени елементи от състава му. На следващо място се оспорват констатациите на наказващия орган за непризнаването за валидно СУМПС, притежавано от жалбоподателя и издадено от Великобритания. С тези доводи се моли оспореното наказателно постановление да бъде

отменено, както и се претендира присъждането на разноски.

В съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество, жалбоподателят Т., редовно призован, явява се лично. Същият се представлява от адв. М., с представено по делото пълномощно, която моли наказателното постановление да бъде отменено, придържайки се към изложените в жалбата доводи.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява, не изпраща представител.

Софийски районен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподател е Т. А. Т., ЕГН *****,

На 02.03.2023г. около 07:35 часа в гр. София по ул. „Йордан Хаджиконстантинов“ жалбоподателят Т. управлявал лек автомобил „Фолксваген Туран“ с рег. №. Пътното платно се състояло от две пътни ленти за всяка една от посоките на движение, а жалбоподателят бил в дясната пътна лента с посока на движение от ул. „Дравски бой“ към ул. „Будинци“. Времето било ясно, с добра видимост, а пътната настилка била мокра. Зад него се движел лек автомобил „Ауди А4“ с рег. № , управляван от свидетеля Е. В. На около 50 метра след ул. „Дравски бой“ жалбоподателят Т. подал светлинен сигнал за маневра „завой наляво“ към ул. „8-ми март“, намалил скоростта си на движение и изчакал да извърши маневра „завой надясно“ излизащият от улица „8-ми март“ лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № , управляван от свидетеля К Г.

В този момент свидетелят В. предприел неочаквана маневра, с която целял да изпревари управлявания от жалбоподателя лек автомобил, при което настъпил сблъсък в предната дясна част на управлявания от свидетеля В. автомобил в лявата предна и задна врата на управлявания от жалбоподателя автомобил. От удара лекият автомобил „Ауди А4“ с рег. № се завъртял и ударил в предната част на автомобила, управляван от свидетеля Г.

Водачите на моторните превозни средства слезли от тях, констатирали наличието на имуществени щети по автомобилите, изместили същите на безопасно място и подали сигнал на дирекция „Национална система 112“, за да съобщят за случилото се.

На място пристигнал екип на ОПП-СДВР, част от който бил и свидетелят Б. З., който установил самоличността на водачите на МПС. Жалбоподателят Т. представил пред органите на реда СУМПС, издадено от Великобритания със срок на валидност от Свидателят З. снел сведения от водачите, огледал автомобилите и след което се пристъпило към изготвянето на протоколи за настъпилото ПТП.

При тази хронология свидетелят Б. З. съставил срещу жалбоподателя Т. А. Т. акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 872272/02.03.2023г., с който приел за установено, че на 02.03.2023г., в гр. София, по ул. „Йордан Хаджиконстантинов“, с посока на движение от ул. „Дравски Бой“ към ул. „Будинци“, управлява лек автомобил „Фолксваген Туран“, с рег. № и на 50 километра след ул. „Дравски Бой“, при маневра завиване наляво, за навлизане на паркинга на бл.247, не пропуска и става причина и участник в ПТП, с попътно движещия се от лявата му страна лек автомобил „Ауди А4“, с

рег. № , който от удара се отклонява и удря спрелия лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. №– нарушение на чл. 37, ал. 2 ЗДвП, както и че управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство (Великобритания), без да е подменено след пребиваване в страната повече от 3 месеца – нарушение чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

Актът бил връчен на жалбоподателя, който го приел без възражения, но в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН постъпили писмени такива.

След запознаване със събраните материали и възраженията на жалбоподателя, началник група към ОПП-СДВР при идентично описание на фактите и правната квалификация издал оспореното наказателно постановление № 23-4332-007326/24.04.2023г., с който наложил на жалбоподателя Т. административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП, както и на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП наложил глоба в размер на 100 лева.

Съдът установи възприетата и описана по-горе фактическа обстановка въз основа на следните приобщени доказателства и доказателствени средства - показанията на свидетелите Б. З., К Г, Е. В, 3 броя декларации, скица на ПТП към протокол №1851179 и №1851180, протокол за ПТП №1851179 и №1851180, справка картон на водача, заповед №8121К-13180/29.10.2019г., акт за встъпване в длъжност, заповед №8121з-1632/02.12.2021г., копие от СУМПС, оглед на щета на МПС, копие от проект за организация на движението с вх.№ 340884/28.11.2023г. и други.

От така събраната доказателствена съвкупност еднопосочно се извежда дата, място на настъпване на ПТП, както и лицата, имащи отношение. За горните факти надлежен източник на информация се явяват показанията на разпитаните свидетели, както и съставената на място документация – протоколи за ПТП и скица към тях.

В тази последователност от показанията на свидетеля З., които съдът кредитира като обективни и достоверни, се извежда, че същият се е отзовал на подаден сигнал за настъпило ПТП, както и се конкретизират последващите действия, които е осъществил по съставяне и връчване на процесния АУАН.

Въпреки горното съдът намира, че възприетата от наказващия орган фактология се оборва от събраните доказателства. Основен източник на информация, която разклаща обосновката на контролния орган се явяват показанията на свидетеля Г, които съдът кредитира като обективни, достоверни и еднопосочни. Същата се явява пряк очевидец на настъпилите събития и въпреки че е и един от потърпевшите, в показанията ѝ не прозира обвинителен уклон или предубеденост. Свидетелят Г с утвърден спомен споделя, че в инкриминирания ден е управлявала своя лек автомобил и се е намирала в гр. София, на ул. „8-ми март“, когато е подала светлинен сигнал за извършване на маневра „завой надясно“, за да се включи в движението по ул. „Йордан Хаджиконстантинов“. Категорична е, че тогава намиращият се в дясната пътна лента лек автомобил „Фолксваген Туран“ е бил спрял, с включен светлинен сигнал за „завой наляво“ и е изчаквал тя да излезе от улицата, за да може той да навлезе. Акцентираща, че неочаквано и с висока скорост водачът на друг лек автомобил е изпреварил от лявата страна спрелия лек автомобил и именно тогава се е

реализирал сблъсъкът. Така изнесеното от свидетеля намира отражение и в попълнените на място декларации, скица за ПТП и протоколи за настъпило ПТП.

Съдът се доверява на свидетеля Г и същата с достатъчна точност възпроизвежда и щетите, които са се реализирали и по трите автомобила, тяхната скорост и посока на движение.

Единствено в показанията на свидетеля В се съдържат данни, че жалбоподателят е предприел неправилно маневра „завой наляво“, което според него е станало причина за настъпване на ПТП. Така изнесеното от свидетеля обаче се опровергава от останалия доказателствен материал.

Приложената справка от Столична община за организацията на движението на ул. „Йордан Хаджиконстантинов“ спомага да се изведат пътните ленти на платното за движение, поставените пътни знаци, както и обстоятелството, че жалбоподателят е предприел маневра „завой наляво“ не към крайпътна територия, а към ул. „8-ми март“.

От приобщените заповеди се извлича информация за компетентността на актосъставителя и на наказващия орган.

От правна страна:

Жалбата е подадена в преклузивния срок, предвиден в чл.59, ал.2 ЗАНН, и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи при съблюдаване на разпоредбата на чл.189, ал.1 ЗДвП и заповед №8121з-1632/02.12.2021г., касаещи актосъставителя, както и чл.189, ал.12 ЗДвП, заповед №8121з-1632/02.12.2021г., заповед №8121к-13180/29.10.2019г. и акт за встъпване, относими към компетентността на наказващия орган. При изготвянето им е спазена изискуемата от закона писмена форма, същите са надлежно връчени на жалбоподателя.

По пункт I. за нарушение на чл. 37, ал. 2 ЗДвП.

Задължение на административнонаказващия орган е на основание чл. 52, ал. 4 ЗАНН да прецени не само законосъобразността на акта, но и неговата обоснованост и при наличие на спорни обстоятелства да осъществи допълнителни действия по разследването. В настоящия случай съдът намира, че възприетата в АУАН, респективно и в НП фактическа обстановка не бе подкрепена от събрания доказателствен материал, а напротив - бе оборен механизмът на реализиране на ПТП, както и неговият автор.

От събраните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетеля Г и декларациите, попълнени от нея и от жалбоподателя, се извежда с категоричност, че преди да осъществи маневра „завой наляво“ жалбоподателят е подал светлинен сигнал, спрял е, изчакал е свидетеля Г да се изнесе и чак тогава е предприел реализиране на маневрата. При тази хипотеза е възникнало задължение на свидетеля Вахрам да изчака жалбоподателя да реализира маневрата, а не да предприема неговото изпреварване. Това се обосновава и с обстоятелството, че жалбоподателят е искал да завие към намиращата се в ляво улица, а не

паркинг, както погрешно е възприето в наказателното постановление.

Неизясняването на фактическата обстановка е повлякло след себе си и погрешно прилагане на материалния закон, доколкото отговорността на жалбоподателя Т. е ангажирана за нарушение на чл. 37, ал. 2 ЗДвП, който гласи: *„Водачът на нерелсово пътно превозно средство, завиващо наляво или надясно за навлизане в крайпътна територия, като двор, предприятие, гараж, паркинг, бензиностанция и други подобни, е длъжен да пропусне пътните превозни средства и пешеходците, движещи се по пътя, който той напуска.“*.

Безспорно е, че жалбоподателят е имал задължение да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства, както и съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДвП да се увери, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него. Но не би могло да се обоснове и защити доводът, че жалбоподателят е могъл да предвиди, че свидетелят В ще предприеме изпреварване, въпреки реализиралата се пътна обстановка, а именно - при надлежно подаден светлинен сигнал, намаляване на скоростта на движение и изчакване на другия водач да се включи в движението от страна на жалбоподателя.

В тази последователност съдът намира, че не е доказано от обективна страна, че жалбоподателят Т. е реализирал нарушение на чл. 37, ал. 2 ЗДвП. Само за пълнота следва да бъде изтъкнато, че с акта за установяване на административно нарушение се поставя началото на настоящото производство и именно с него се повдига „обвинение“, съдържащо твърдения, че конкретен правен субект е осъществил виновно административно нарушение. От което следва, че с акта се рамкира обвинението, закрепват се елементите му от обективна и субективна страна, както и се определя предметът на доказване, т.е. изрично наказващият орган следва да докаже, изведе и опише не само обективните, но и субективните елементи от състава на нарушението.

Нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя обаче е формално, доколкото законодателят не е включил в състава му настъпването на конкретен вредоносен резултат, който да е в причинна връзка с деянието на субекта на нарушението, т.е. общественоопасните последици могат да бъдат само несъставомерни. От горното следва, че формата на вина, с която се извършват „формални“ нарушения, такива на „просто извършване“ не може да се определя от психичното отношение на дееца към евентуално настъпилите общественоопасни последици. Или иначе казано „формалните“ нарушения могат да бъдат извършени само с пряк умисъл, но не и при небрежност. Но от доказателствата по делото не би могло да се обоснове и наличието на виновно осъществено чрез пряк умисъл деяние от жалбоподателя Т..

По пункт II. за нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП

Административнонаказващият орган е възприел, че жалбоподателят Т. е нарушил и разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, съгласно която: *„Българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското*

икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.“

Същата норма е скрепена със санкция, поместена в разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП: *„Наказва се с глоба от 100 до 300 лева, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.“*

От събраните доказателства обаче не може да се обоснове нито една от предвидените хипотези. В тази връзка изложените доводи от жалбоподателя са верни и последователни. Същият не е неправопособен водач, тъй като притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, не е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, свидетелството му за управление на моторно превозно средство не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или да е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Съгласно чл. 161 ЗДвП свидетелство за управление на МПС, издадено от друга държава, е валидно на територията на Република България, ако е издадено от договаряща държава по Конвенцията за движението по пътищата. Видно от представеното копие от СУМПС на жалбоподателя Т. е издадено от Обединеното Кралство (Великобритания) на 09.08.2018г. (преди изтичане на преходния период - 31.12.2020г. на Споразумението за оттегляне на Обединеното Кралство от ЕС).

След изтичане на преходния период между договарящите страни е приложима Конвенция за пътното движение, подписана във Виена на 8.11.1968 г., страни по която са Република България и Великобритания и според която се признава всяко свидетелство за управление, преведено на техния език или на един от техните езици, или ако не е преведено на един от тези езици, придружено със съответен превод; всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 6 на настоящата Конвенция. Описаните в приложение № 6 от Конвенцията 11 задължителни елемента са идентични с посочените в чл. 23, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закон за движението по пътищата елементи, които следва да съдържат СУМПС. АНО не е обосновал поради каква причина приема, че жалбоподателят Т. не притежава валидно СУМПС.

Нещо повече, според чл. 162, ал. 1 ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По делото не е налице нито едно доказателство, от което да се изведе датата,

на която жалбоподателят Т. е влязъл в Република България и че към момента на осъществяване на проверката, същият е пребивавал в страната повече от 3 месеца.

Воден от горното съдът намира, че и двете нарушения, за които е ангажирана отговорността на жалбоподателя Т. остават недоказани, поради което и оспореното наказателно постановление следва да бъде отменено в неговата цялост като неправилно и необосновано.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в полза на жалбоподателя Т. следва да бъдат присъдени разноските, представляващи адвокатско възнаграждение. Искането в тази насока е направено своевременно, представен е договор за правна защита и съдействие от 22.05.2023г., съгласно който жалбоподателят Т. е заплатил в брой на адв. М. М. сумата в размер на 400 лева, който размер е в съответствие с чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минимални адвокатски възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН и чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-007326, издадено от началник група в ОПП-СДВР, с което на Т. А. Т., ЕГН ***** са наложени следните административни наказания: на основание чл. 179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 37, ал. 2 ЗДвП и на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА ОПП-СДВР да заплати на Т. А. Т., ЕГН *****, **400 (четиристотин) лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване от страните на съобщението за изготвянето му на основанията, предвидени в НПК, и по реда на глава XII АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____